

[fæde.]

komstforhandlingerne, fordi alle ved jo, at det er lavtlønsproblemet, der dér spiller en rolle.

Derimod ville en virkelig klækkelig forhøjelse af den skattefri bundgrænse op til de 19.000 kr., som vi foreslog, kunne have medvirket til at få overenskomstforhandlingerne til at foregå i et betydelig mildere klima, fordi lavtlønsgrupperne igennem en sådan ordning virkelig ville have fået en forøgelse af deres disponible indkomst. En sådan bundgrænse kunne altså virkelig have medvirket til at forhindre yderligere omkostningsstigninger for erhvervslivet, og kunne altså have medvirket til at fremme eksport og beskæftigelse.

Vores økonomiske problemer her i landet kan jo ikke løses ved, som regeringen har foreslået det, at camouflere skatternes højde ved hjælp af kosmetiske midler, f. eks. den påtænkte afvikling af rentefradragsretten, og ved at udnytte den enorme fantasi og opfindsomhed, når det drejer sig om at finde ud af nye skatter. Jeg har med rædsel, må jeg vist sige, bemærket mig, at man foreløbig er nået frem til at foreslå skat på elektricitet, gas, lystbåde og sparekasser, og jeg er såmænd ganske overbevist om, at sukkeret og hundene og en hel bunke andre ting såmænd også nok skal komme med, inden vi er igennem denne samling.

Problemerne løses i og for sig heller ikke ved at nedsætte nogle kontante tilskud til visse dele af befolkningen. Det medfører en lidt ændret fordeling, men det løser ikke nogen økonomiske problemer. Man kan diskutere, om det er mere eller mindre retfærdigt, men én ting er i hvert fald givet: det løser ingenting. De virkelige problemer skal løses ved, at vi nedsætter det offentlige ressourceforbrug, først og fremmest de offentlige kontorets og institutioners personaleforbrug. Hvad enten det nu skyldes manglende mod eller manglende vilje hos regeringen, så er det offentlige personaleforbrug ikke gået ned i denne regerings tid.

Så vidt man overhovedet er i stand til at tælle — og det kniber det lidt med her uden for salen — er det offentlige personaleforbrug i denne regerings tid tværtimod steget med ca. 1 ansat for hvert fjerde minut. Hvert fjerde minut har man altså ladet den pro-

duktive del af befolkningen få endnu en offentlig ansat at slæbe føden hjem til. Man kunne godt spørge, hvor længe trækdyrene finder sig i, at de, som konstant bliver færre og færre, skal slæbe føden hjem til flere og flere i den offentlige sektor.

Det er altså sådan, at regeringen og dens forligspartnere ikke hidtil har haft mod eller evne til at nedsætte det offentlige personaleforbrug, og der er noget i statsministerens redegørelse, der siger mig, at statsministeren heller ikke nu har det fornødne mod til at gøre det nødvendige, nemlig ordene om, at alle mulige andre end regering og folketing har medansvar. Det er en udtalelse, som jeg gerne vil anholde, fordi det er på tide, at det bliver slået fast, at det er regeringen og folketinget og aldeles ingen andre, der har ansvaret for, at det offentlige lægger beslag på alt, alt, alt for store ressourcer og alt, alt for meget personale. Det er ikke organisationerne og pressionsgrupper o. lign. Det er jo disse pressionsgruppeformænds og organisationsformænds simple pligt at prøve på at skaffe så meget hjem til medlemmerne som muligt. Det er regeringens og folketingets opgave at prioritere.

Hvis regeringen ikke sammen med folketinget vil eller tør tage ansvaret for at gøre det, som er nødvendigt, så synes jeg ærlig talt, det mest anstændige ville være, om regeringen gik af, for man må vel sige, at det må være temmelig vanskeligt for nogen at have tillid til en statsminister, der erklærer, at han ikke tør tage ansvaret for at gøre det, som er nødvendigt.

I månedsvis har regeringen set passivt til, mens arbejdsløsheden voksede og voksede og voksede. Nu vil man så foreslå nogle dårlige løsninger. Det er nogle løsninger, der nok vil holde nogle folk beskæftiget, men som ikke skaber nogen nyttig produktion. Det er ikke offentlige arbejder og nye rådhus og nye offentlige kontorer, vi savner i Danmark, det er produktion, og det eneste, specialarbejderskolerne skaber beskæftigelse til, er lærerne på skolerne. Produktion skaber de i hvert fald slet ikke. Det, det drejer sig om, er at få flere folk beskæftiget i de erhverv, der endnu er konkurrencedygtige. Lad så disse endnu konkurrencedygtige erhvervs virksomheder selv klare den fornødne omskoling og lad staten bidrage med f. eks.